

Vse bo minulo.

Zmagala noč je; oblastno sama caruje,
 Žarek poslednji s črno temó je vmorila;
 Davi je zemlja solnce kot kralja slavila,
 Zdaj pa noči na čast zmagoslavje praznuje.
 Solnce, povej mi, kje ti je carska slava?
 Prestol se strl je, žezlo v prah se razsulo,
 Priča mi tvoja krone oropana glava:
 Vse bo minulo, vse bo minulo...

Carstvo ti danes pričjenja zima snežena,
 Včeraj zemljó je še sapica božala mila;
 Zemlja-nevesta poroko je v pómlad slavila,
 Vdovi na licu blesti dnes solza ledena.
 Reci mi, vdovica, kje je tvoj rožnik duhteči?
 Mlado veselje poročno, kam je odplulo?
 Čitam na belih laseh ti odgovor molčeči:
 Vse bo minulo, vse bo minulo...

Nemo grobišče rodov že nekaj zakriva,
 Mimo prihaja še truma, žareč od veselja,
 Jutri pa mnogim zadnja ugasne želja;
 Kmalu nas vse posreblje smrtna njiva.
 Reci mi, gnilo, razpalo okostje pod rušo:
 Kam si ponos in čast in lepoto zasulo?
 Jeka mrtvaška udarja resnobno mi v dušo:
 Vse bo minulo, vse bo minulo...

J. K.

Spomini s planin.

III. Potoku.

Sot lahek spev iz grla
 Na dan privreš iz skal,
 In tisoč na planinah
 Cvetic vzbudiš iz tal.
 A, ko planinski pótok,
 Pridirja v dol tvoj val,
 Površje mirno v strugi
 Objame tiha žal.

Jaz tudi sem popeval
 Vrh sinjih górn stojèč,
 A dólí v mestu hodim
 Otožen in molčèč;
 Zahajam k tebi, pótok,
 In zdi se, da tožèč
 Tvoj val šepeče z mano:
 Nazaj ne morem več!...

A. M.

Po zimi.

Pokríl je sneg goró in plan
 Čez noč z odejo belo,
 Zamrl je cvet in spev glasán
 Z naravo mrtvo, velo...

Čez snežno plan mi zrè okó,
 Čez trate brez zelenja, —
 A duša moja zrè temná
 Na mračno pot življenja.

Na misel hodi meni dan,
 Ko v krsti hom počival,
 Ko mene bode — kot to plan,
 Mrtvaški prt pokrival.

In — Bog le vé, če bo-li kdo
 Takó pogrešal méne,
 Kot jaz pogrešam zdaj bridko
 Prirode, prej zeléne?

Josephus.

